

Normalitat

El Consorci per la Normalització Lingüística (CPNL) acaba de complir vint-i-cinc anys. Això vol dir que aquest consorci d'entitats va ser constituït el 1989, quan ja portàvem uns quants anys de transició democràtica. Va aparèixer quan es va veure, tant des de la Generalitat com des de diversos ens locals, que calia impulsar el coneixement i l'ús de la llengua catalana si es volia que algun dia arribés a ser una llengua d'ús normal en el propi territori.

Passats aquests vint-i-cinc anys, després de diverses onades migratòries que han modificat la fesomia sociolingüística del país, amb un procés polític en marxa que no sabem on ens durà però durant el qual s'evita deliberadament concretar el futur en matèria de llengua i de política lingüística, si una cosa està clara és que, si bé s'ha fet camí, encara quedà força lluny l'objectiu de normalitat per arribar al qual es va crear el Consorci. El català no és, ara per ara, una llengua d'ús normalitzat en el seu territori. Avui, a Catalunya (i, per descomptat, en la major part o la totalitat del territori de parla catalana) encara es pot viure exclusivament en castellà, mentre que resulta impossible fer-ho només en català. I tampoc —no ens enganyem!— hi ha cap indicatiu que faci pressuposar que res de tot això pot arribar a canviar en un hipotètic estat català independent. Mentre continuï el degoteig constant d'interferències que empobreixen la gramàtica, mentre molts mantinguin l'acomplexament propi dels parlants de llengües minoritzades (que fa que, en realitat, el bilingüisme el practiquin, sobretot, els parlants d'una de les dues llengües oficials), mentre no s'aturi la falta d'autoexigència d'alguns professionals de la comunicació, mentre la immigració (que arriba sense prejudicis al país) prefereixi de forma invariable aprendre primer el castellà perquè resulta més pràctic, mentre a casa nostra quedin àmbits d'ús (justícia, cinema, premsa...) on el català sigui testimonial o clarament minoritari, mentre només un de cada deu escriptors en català pugui viure de la seva feina (en part perquè encara hi ha una majoria de lectors, a Catalunya, que s'estan de llegir en la llengua pròpia, que molts tenen com a materna), mentre no s'aturin les intervencions polítiques i judicials centralistes i agressives en contra de l'avenç social del català... Mentre tot això no canviï, el paper del CPNL serà, encara, imprescindible o, si més no, molt necessari.

La feina que s'ha fet fins ara des del CPNL és encomiable, però en queda molta per fer. Per tant, ens hem de resignar, de moment, a desitjar que per molts anys (i en el futur context polític que sigui) els voluntaris i professionals que hi estan implicats la puguin continuar.